

Sygn. akt III AUa 421/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Andrzej Stasiuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2018 r. w Szczecinie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 kwietnia 2017 r. sygn. akt VI U 98/17

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,
2. zasądza od ubezpieczonego M. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek del. SSO Andrzej Stasiuk

Sygn. akt III AUa 421/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. M. prawa do emerytury.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, wnosząc o uwzględnienie do stażu ubezpieczeniowego okresu pobierania nauki w przykładowej szkole budowlanej od 1.09.1973 roku do 20.06.1975 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, że skarżący legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 23 lata, 5 miesięcy i 4 dni. Okres nauki nie mógł zostać ubezpieczonemu uwzględniony, bowiem nie przedłożył on świadectwa pracy, zaś przedłożone dokumenty nie dają podstaw do uznania, że w tym czasie zatrudniony był na podstawie umowy o pracę jako pracownik młodociany.

Wyrokiem z 26 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 4 stycznia 2017 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznał M. M. prawo do emerytury od (...) 2016 r. (pkt I) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz M. M. 540 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

Ubezpieczony M. M. urodził się (...). W okresie od 1.09.1973 roku do 20.06.1975 roku ubezpieczony uczęszczał do przyzakładowej (...) numer (...) przy (...). Cykl kształcenia przez dwa lata nauki wyglądał następująco: ubezpieczony przez trzy dni w tygodniu pobierał naukę w szkole (poniedziałki, wtorki i środy), a przez pozostałe trzy dni (czwartki, piątki i soboty) odbywał praktykę zawodową pracując 8 godzin dziennie, za którą otrzymywał wynagrodzenie od (...) Przedsiębiorstwa Budowlanego w wysokości: w I klasie – 525,00 zł, w II klasie – 600,00 zł. W okresie wakacji letnich w 1974 roku przez okres jednego miesiąca pracował 6 dni w tygodniu w ramach praktyk zawodowych. Ubezpieczony kształcił się w zawodzie murarza. Wykonywał prace budowlane wraz z instruktorem na budowach prowadzonych przez pracodawcę. Wnioskodawca miał zawartą umowę o pracę z Przedsiębiorstwem (...).

Sąd I instancji ustalił, że M. M. posiada ponad 25 letni łączny staż ubezpieczeniowy.

Sąd Okręgowy ocenił, że odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie. Powołał treść przepisów art. 184 ust. 1 i 2, art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887; dalej jako ustawa) oraz § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Sąd I instancji wskazał, że w sprawie należało ustalić, czy okres od 1.09.1973 roku do 20.06.1975 roku, kiedy to wnioskodawca był uczniem (...) w G. stanowi okres ubezpieczenia w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 roku okresy zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 roku.

Sąd Okręgowy zważył, że w dacie podjęcia przez wnioskodawcę nauki tj. 1 września 1973 roku obowiązywała ustawa z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczania do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226 ze zm.) w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 15 lipca 1961 roku o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160). Ustawa ta obowiązywała do wejścia w życie Kodeksu pracy, co miało miejsce 1 stycznia 1975 roku – art. IV § 1 pkt 16 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku przepisy wprowadzające Kodeks pracy (Dz. U. z 5 lipca 1974 roku). W treści art. 3 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku przyjęto, że młodociani mogli być zatrudniani przez zakłady pracy w celu nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy, odbycia wstępnego stażu pracy. Zgodnie z art. 9 ust. 1 tejże ustawy, zakład pracy, przyjmując młodocianego na naukę zawodu, w celu przyuczenia do określonej pracy oraz odbycia wstępnego stażu pracy, był obowiązany zawrzeć z nim na piśmie umowę określającą zawód albo rodzaj pracy, w jakim młodociany będzie szkolony, czas trwania nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy lub wstępnego stażu pracy oraz zasadnicze obowiązki i uprawnienia młodocianego.

W celu wyjaśnienia spornych okoliczności Sąd orzekający dopuścił dowód z zeznań świadków, ubezpieczonego oraz dokumentów. W ocenie sądu meriti dokumenty zgromadzone w sprawie wskazują jednoznacznie, iż w spornym okresie skarżący był uczniem przyzakładowej(...) przy (...), i w okresie pobierania nauki w szkole odbywał zawodowe praktyki na budowach prowadzonych przez zakład pracy. Świadkowie: M. K. i W. S. uczyli się w jednej klasie i pracowali w jednym zakładzie pracy z ubezpieczonym w spornym okresie. Zgodnie zeznali, że jako uczniowie szkoły

przypadkowej (...) trzy dni w tygodniu oraz jeden miesiąc wakacji letnich 8 godzin dziennie odbywali zawodowe praktyki, za które otrzymywali wynagrodzenie, oraz że zawarli umowy o pracę z zakładem pracy. Wszyscy wykonywali prace budowlane pod nadzorem instruktora kształcąc się w zawodzie murarza. Wynagrodzenie wypłacała im księgowa zakładu pracy. Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom tych świadków, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerść i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Oceniał, że ich zeznania wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość. Świadczenie pracowali z ubezpieczonym i uczyli się w jednej klasie, wykonywali na praktykach takie same czynności, a zatem posiadają wiedzę w przedmiocie charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, wykonywanych przez niego czynności oraz stosunku prawnego łączącego ich jako uczniów z przykładową szkołą zawodową „(...)” Zeznaniom ubezpieczonego sąd orzekający również dał wiarę albowiem korespondowały one z zeznaniami świadków i zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Świadczenie ucząc się z ubezpieczonym w jednej szkole, odbywając przyuczenie do zawodu w tym samym zakładzie pracy, podlegali tym samym regułom. Dlatego też zeznania świadków stanowią pełnowartościowy, wiarygodny dowód.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że okoliczność odbywania przez ubezpieczonego w spornym okresie praktycznej nauki zawodu w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) na podstawie art. 231 K.p.c. można wywnioskować z innych ustalonych w sprawie faktów (tzw. domniemanie faktyczne). Bezspornie skarżący w dniu 1.09.1973 roku rozpoczął dwuletnią naukę w (...) Szkole Budowlanej (...) w G.. Z zeznań wnioskodawcy i świadków oraz dokumentów wynika jednoznacznie, iż jako uczeń tej szkoły odbywał praktyki zawodowe przez 3 dni w tygodniu, otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie. Z tego okresu nie zachowały się żadne dokumenty potwierdzające taki rozkład tygodnia nauki, w tym otrzymywania przez niego wynagrodzenia za pracę, niemniej jednak Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i ubezpieczonego na tę okoliczność. Przy zastosowaniu reguł logicznego rozumowania oraz uwzględnieniu zasad wiedzy i doświadczenia życiowego Sąd I instancji uznał, że odwołujący aby ukończyć z wynikiem pozytywnym szkołę zawodową musiał też odbyć praktyczną naukę zawodu w przepisanej zakładzie pracy. Sąd Okręgowy uznał, że brak dokumentacji w tym zakresie w aktach osobowych wnioskodawcy nie niweczy prawa powoływania się na niniejszą okoliczność. W tym zakresie Sąd Orzekający wskazał, że praktyczna nauka zawodu była obowiązkiem wszystkich uczniów tzw. szkół przykładowych. Zgodnie z § 13 załącznika do zarządzenia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 10 sierpnia 1968 r. w sprawie statutu zasadniczej szkoły zawodowej doksztalającej (Dz. Urz. MOiSW nr B-11, poz.92) naukę zawodu w zakładach pracy zgodną z kierunkiem nauczania szkoły regulowały odrębne przepisy. I tak w myśl obowiązującego wówczas art. 9 ust.1 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. nr 45, poz. 226) zakład pracy przyjmując młodocianego na naukę zawodu w celu przyuczania do określonej pracy i odbycia wstępnego stażu pracy był obowiązany zawrzeć z nim na piśmie umowę określającą zawód albo rodzaj pracy, w jakim młodociany będzie szkolony, czas trwania nauki zawodu, przyuczania do określonej pracy lub wstępnego stażu pracy oraz zasadnicze obowiązki i uprawnienia młodocianego. Zdaniem Sądu meriti obowiązek zawarcia takiej umowy został z pewnością zrealizowany również w przypadku odwołującego. Gdyby bowiem było inaczej to nie mógłby rozpocząć praktyki i w konsekwencji ukończyć szkoły. Skarżący nie posiada takiej umowy, niemniej jednak okoliczności sprawy przemawiają za uznaniem tego stanu rzeczy.

W ocenie Sądu I instancji postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało, że odwołujący w spornym okresie w ramach obowiązkowych praktyk był zatrudniony w (...) w G., a tym samym po zaliczeniu spornego okresu, udokumentował on ponad 25 letni okres ubezpieczenia. Pozostałe przesłanki dotyczące przyznania wcześniejszej emerytury nie były kwestionowane przez ZUS.

Ubezpieczony skończył 60 lat w dniu (...) roku i od tego też dnia Sąd Okręgowy przyznał mu prawo do emerytury (art. 129 § 1 ustawy).

O kosztach Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w zw. z § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się organ rentowy, który w wywiedzionej apelacji zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż ubezpieczony był zatrudniony w (...) w okresie od 1 września 1973

r. do 20 czerwca 1975 r. w charakterze młodocianego pracownika w celu nauki zawodu i uwzględnienie tego okresu jako składkowego, co skutkuje przyznaniem ubezpieczonemu prawa do emerytury od (...)

Mając na uwadze powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego oraz o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie organ rentowy domagał się uchylecia wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że jeśli nawet przyjąć, że fakt zatrudnienia w charakterze młodocianego, przy braku umowy może być wykazywany przy pomocy innych środków dowodowych, to przy dokonywaniu ustaleń Sąd I instancji nie powinien był pomijać całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i skupiać się tylko na zeznaniach świadków. Zaświadczenie wystawione przez Kuratorium Oświaty w G. z dnia 22 maja 2013 r. wskazuje, że ubezpieczony odbywał zajęcia praktyczne na terenie zakładu pracy, wobec czego nie wskazuje ono na fakt zatrudnienia ubezpieczonego w celu nauki zawodu.

Apelujący wskazał że § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1974 r. w sprawie zasad organizowania w zakładach pracy praktycznej nauki zawodu dla uczniów szkół zawodowych (Dz.U. Nr 9, poz. 53) wynika, że zajęcia praktyczne określane były mianem praktycznej nauki zawodu. Jak stanowił § 5 ust. 4 rozporządzenia, szkoły zawodowe zawierają z zakładami pracy umowę o praktyczną naukę zawodu. Obowiązująca przed tym rozporządzeniem uchwała nr 448 Prezydium Rządu z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego (M.P. A Nr 59, poz. 776 ze zm.), w punkcie IV.2 stanowiła, że w przypadku gdy praktyczna nauka zawodu odbywa się w zakładach pracy (co miało miejsce w przedmiotowej sprawie), jest ona organizowana i prowadzona na podstawie umowy o praktyczną naukę zawodu zawartej między szkołą i zakładem pracy.

Biorąc pod uwagę, że ubezpieczony nie przedłożył umowy o pracę, świadectwa pracy oraz fakt wskazania w zaświadczeniu wydanym przez Kuratorium Oświaty, iż odbywał zajęcia praktyczne, Sąd I instancji nie powinien był zaliczyć spornego okresu do 25 – letniego stażu pracy, od którego uzależnione jest nabycie prawa do emerytury.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się zasadna i skutkowałą postulowaną zmianą rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny co do zasady podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, poza tymi dotyczącymi okresu odbywania przez ubezpieczonego nauki w okresie od 1.09.1973 r. do 20.06.1975 r. w (...) numer (...) przy (...). Podkreślić bowiem należy, że nie było sporne legitymowanie się przez ubezpieczonego okresem co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Istotą sporu pozostawała zatem przesłanka legitymowania się przez M. M. okresem 25 lat ogólnego stażu pracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy poczynił błędne ustalenia faktyczne co do możliwości zaliczenia ubezpieczonemu do ogólnego stażu pracy okresu pobierania nauki zawodu. Przy czym trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z przepisem art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okresy składkowe uważa się również, przypadające przed dniem 15 listopada 1991 roku, okresy zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 roku. Tak więc przy ustalaniu okresu składkowego na podstawie powołanego przepisu nie ma decydującego znaczenia sam fakt odbywania przez ucznia szkoły zawodowej zajęć praktycznych, ocenić zaś należy status prawny takiego ucznia, czyli badać spełnienie warunków określonych w przepisach o zatrudnieniu młodocianych, obowiązujących w okresie wskazanym przez odwołującego jako okres zatrudnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2000 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 349/99, OSNP 2001/11/398).

Jeżeli zatem młodociany odbywał praktyczną naukę zawodu w zakładzie pracy, na podstawie umowy zawartej między nim a zakładem pracy, okres praktycznej nauki zawodu podlega uwzględnieniu przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty oraz przy ustalaniu wysokości tych świadczeń. W takim bowiem przypadku młodociany podlegał ubezpieczeniom społecznym, a w związku z tym była za niego opłacana składka na te ubezpieczenia. Od praktycznej nauki zawodu realizowanej w ramach indywidualnych umów zawieranych pomiędzy zakładami pracy a młodocianymi odróżnić należy zaś odbywanie nauki zawodu w przyszkolnych warsztatach zawodowych na podstawie umów zawartych przez szkoły z zakładami pracy. Obowiązujący wówczas system przewidywał odrębności prawne uczniów zawodowych szkół wszystkich typów i szczebli w czasie odbywania praktycznej nauki zawodu w zakładach pracy w ramach praktyk oraz młodocianych pracowników zatrudnionych przez zakład pracy na podstawie umowy o naukę zawodu, wstępny staż pracy czy przyuczenie do określonej pracy określających wzajemne prawa i obowiązki stron.

W niniejszej sprawie, ubezpieczony nie przedstawił żadnej dokumentacji, która mogła potwierdzić jego stanowisko, że w latach 1973-1975 świadczył, jako młodociany pracę w ramach praktycznej nauki zawodu, odbywania wstępnego stażu pracy, czy też przyuczenia do określonej pracy, w szczególności nie dysponował on umową o praktyczną naukę zawodu, odbycie stażu wstępnego, czy przyuczenia do określonej pracy. Ubezpieczony na okoliczność wykonywania nauki zawodu w spornym okresie nie przedłożył indywidualnej umowy zawartej z zakładem pracy. Natomiast brak takiej umowy nie pozwala na uznanie, że okres ten można zaliczyć do ogólnego stażu pracy. Zaoferowany przez M. M. materiał dowodowy nie świadczy, aby pomiędzy nim a zakładem pracy, w którym pracował w czasie nauki w szkole zawodowej była zawarta indywidualna umowa o naukę zawodu, co ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Same jedynie twierdzenia ubezpieczonego, który wskazywał, że taką umowę podpisywał, okazały się niewystarczające dla dokonania odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Okoliczność zawarcia takiej umowy nie wynika także z pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Dowody przedstawione przez odwołującego nie pozwalają ustalić, aby z uczniami zasadniczej szkoły zawodowej, do której uczęszczał odwołujący zawierano indywidualne umowy o praktyczną naukę zawodu. Świadek M. K., który uczęszczał z ubezpieczonym do jednej klasy, wskazał że podpisywał umowę o kształcenie zawodu, ale nie wie co się z tą umową stało. Natomiast okres nauki zawodu został mu doliczony do okres ubezpieczenia. Świadek W. S., który również uczęszczał z ubezpieczonym do jednej klasy, zeznał że podpisywane były umowy o naukę zawodu, ale nie otrzymał tej umowy. Podjął naukę w zakładzie na około 2 miesiące po ukończeniu szkoły i nie otrzymał za to świadectwa pracy. Sam ubezpieczony wskazał, że umowa była podpisywana, jednak nigdy jej nie dostał. Z dokumentacji załączonej do akt organu rentowego wynika natomiast, że ubezpieczony legitymuje się jedynie świadectwem ukończenia szkoły. W świadectwie tym nie ma natomiast żadnej adnotacji o tym, czy z ubezpieczonym zawarta była umowa o praktyki. Z zaoferowanego przez ubezpieczonego materiału dowodowego nie wynika nawet, jakiego rodzaju umowę podpisywał ze szkołą.

Należy podkreślić, że okresem składkowym, w rozumieniu przepisu art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy emerytalnej jest wyłącznie okres zatrudnienia wykonywanego na podstawie indywidualnej umowy między zakładem pracy, a szkolącym się młodocianym, a zatem nie jest takim okresem okres praktyki odbywanej w zakładzie pracy na podstawie umowy zawartej między szkołą a zakładem pracy. Ubezpieczony zatem nie legitymuje się wymaganym, co najmniej 25 – letnim okresem składkowym i nieskładkowym, który jest przesłanką wymaganą do przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia emerytalnego. Brak spełnienia natomiast jednej z ustawowych przesłanek skutkowało brakiem możliwości przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Sąd Apelacyjny zauważa, że zeznania świadków o tym, że umowa o pracę z zakładem pracy była podpisywana, nie mogą stanowić podstawy do zaliczenia ubezpieczonemu spornego okresu do stażu. Podstawy takiej nie może stanowić również jedynie domniemanie, wedle którego aby ukończyć z wynikiem pozytywnym szkołę zawodową, ubezpieczony musiał odbyć praktyczną naukę zawodu w zakładzie pracy.

Przypomnieć w tym miejscu należy również, że przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Z uwagi na wyjątkowość regulacji spełnienie wszystkich przesłanek do przyznania tzw. wcześniejszej emerytury nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości.

Mając na uwadze dokonane ustalenia i ocenę prawną Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny o kosztach procesu za II instancję orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 i art. 99 k.p.c. zasądzone na rzecz organu rentowego, jako strony wygrywającej spór, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 240 zł, zgodnie z § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia apelacji.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSO del. Andrzej Stasiuk